

Dosarul nr. 2ra-464/19

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud. : D. Dulghieru)
Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

ÎNCHEIERE

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Coropceanu Nicolae,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Coropceanu Nina împotriva Cooperativei de Construcției a Locuințelor nr. 157, Coropceanu Nicolae și Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău cu privire la declararea nulității certificatului de proprietate, radierea dreptului de proprietate, și acțiunea reconvențională înaintată de Coropceanu Nicolae împotriva Ninei Coropceanu, intervenient accesoriu Cooperativa de Construcției a Locuințelor 157, cu privire la recunoașterea dreptului pierdut la spațiul locativ,
împotriva deciziei din 11 septembrie 2018 a Curtii de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Coropceanu Nicolae și menținută hotărârea din 13 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 29 iunie 2016, Coropceanu Nina s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Cooperativei de Construcției a Locuințelor nr. 157 și Coropceanu Nicolae solicitând declararea nulității certificatului de proprietate nr. 456 din 30 septembrie 1992 eliberat de Cooperativa de Construcției a Locuințelor nr.157 pe numele lui Coropceanu Nicolae.

Prin cerere concretizată, reclamantul și-a extins pretențiile și față de Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău solicitând declararea nulității certificatului de proprietate nr. 456 din 30 septembrie 1992 eliberat de CCL-157 pe numele lui Coropceanu Nicolae și obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău să radieze dreptul lui Coropceanu Nicolae asupra apartamentului nr.34 din str. Valea Crucii 100, mun. Chișinău.

La 22 august 2016, Coropceanu Nicolae a depus acțiune reconvențională împotriva Ninei Coropceanu, intervenient accesoriu Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 157 solicitând recunoașterea dreptului pierdut la spațiul locativ de către Coropceanu Nina asupra apartamentului nr.34 din str. Valea Crucii 100, mun. Chișinău.

În motivare a reiterat că, la 15 iunie 1989 lui Coropceanu Nicolae și copiilor acestuia le-a fost repartizat apartamentul nr.34, amplasat în mun. Chișinău, str.

Prigorodnaia (actualmente str. Drumul Crucii) 100, iar ulterior, în legătură cu achitarea costului acestuia în volum deplin, în condițiile în care Coropceanu Nicolae era membru CCL-157, la 30 septembrie 1992 cu nr. 456 i-a fost eliberat certificat de proprietate asupra respectivului imobil.

Ulterior, prin hotărârea din 5 mai 1995 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, Coropceanu Nina a fost instalată în apartamentul nr. 34, amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Crucii 100, totodată fiind obligat Coropceanu Nicolae să nu creeze obstacole în folosirea spațiului locativ.

Coropceanu Nina a radiat viza de reședință din apartamentul indicat în legătură cu înregistrarea domiciliului pe altă adresă. Începînd cu anul 2007 până în prezent Coropceanu Nina nu locuiește în apartamentul vizat, nu achită costurile și cheltuielile de întreținere și cele comunale.

Coropceanu Nina a primit compensație bănească în schimbul cedării cote sale din apartament. Prin prisma art. 63 din Codul cu privire la locuințe, dat fiind faptul că Coropceanu Nina nu locuiește în apartamentul indicat mai mult de 9 ani, respectiv aceasta și-a pierdut dreptul la folosirea acestui spațiu. Or, în acesta locuință nu s-a instalat niciodată, de la data primirii acesteia, dânsa a renunțat definitiv și expres la stăpânirea de fapt.

Prin cererea concretizată, Coropceanu Nicolae a solicitat înlăturarea tulburării de posesie a apartamentului 34, amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Crucii 100 și recunoașterea pierderii dreptului de proprietate asupra imobilului de către Coropceanu Nina.

Prin cererea din 31 ianuarie 2018, reclamanta/pîrîță în acțiunea reconvențională, Coropceanu Nina a solicitat încetarea procesului pornit la acțiunea inițială în legătură cu împăcarea cu Coropceanu Nicolae.

Prin încheierea din 13 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani a fost admis renunțul Ninei Coropceanu la acțiune și dispusă încetarea procesului în partea pretenției de declarare a nulității certificatului de proprietate nr. 456 din 30 septembrie 1992 eliberat de CCL nr.157 pe numele lui Coropceanu Nicolae.

Prin hotărârea din 13 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani cererea de chemare în judecată depusă de Coropceanu Nicolae împotriva Ninei Coropceanu, intervenient accesoriu Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 157 cu privire la recunoașterea pierderii dreptului la folosirea spațiului locativ a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a conchis că faptul radierii de către Coropceanu Nina a vizei de reședință de la adresa amplasării bunului posedat de către Coropceanu Nicolae, precum și încetarea locuirii începînd cu anul 2007, sub nici o condiție și/sau rezervă nu poate fi înscris drept tulburarea de drept sau de fapt a posesiei, iar astfel dreptul lui Coropceanu Nicolae de posesie asupra respectivului bun nu este pus în riscul tulburării, pretențiile acestuia în asemenea condiții fiind unele declarative și eronat asimilate instituției de apărare a dreptului pretins a fi tulburat.

Referitor la pretenția privind recunoaștere a pierderii dreptului la folosirea spațiului locativ și anume a apartamentului de către Coropceanu Nina, instanța de judecată reține că, un asemenea instrument a fost prevăzut de art.63 din Codul cu privire la locuințe, abrogat la 29 noiembrie 2015.

La 30 aprilie 2015 a fost adoptată Legea nr.75 (în vigoare din 29 noiembrie 2015), potrivit căreia, nu mai este prevăzută instituția de constatarea faptului pierderii dreptului la folosirea încăperii de locuit, iar pe cale de consecință, începând cu 29 noiembrie 2015, această instituție a încetat de drept, fără dreptul de a o iniția atât cu efect retroactiv, cât și cel ultra activ eventual.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 26 februarie 2018, Coropceanu Nicolae, a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii reconvenționale.

Prin decizia din 11 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Coropceanu Nicolae și menținută hotărârea din 13 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 5 noiembrie 2018, Coropceanu Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei din 11 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 13 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii reconvenționale.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit. a) și c) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicată legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului a indicat că soluția emisă de instanțele ierarhic inferioare relevă o insuficientă analiză a probatoriului administrat în cauză, ceea ce a condus la reținerea unei situații de fapt inexacte.

În opinia recurentului la examinarea cauzei în fond nu au fost stabilite pe deplin circumstanțele importante pentru judecarea corectă a cauzei, nu au fost determinate situațiile faptico-juridice existente, iar concluziile instanțelor ierarhic inferioare sunt incorecte și direct prejudiciabile drepturilor și intereselor recurentului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 11 septembrie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 5 noiembrie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Coropceanu Nicolae, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Coropceanu Nicolae.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari